

Tenir un “per què” viure.

Fa setmanes que espero amb ganes uns dies de vacances... però, no per no fer res, sinó per fer coses que només puc fer en temps de festa. Una d'aquestes coses és perdre'm per algun lloc del Pirineu, carregar lo just a la motxilla i tenir tres o quatre dies per endavant... No pas per saber fins on arribaré, sinó per enrecordar-me de quan haig de tornar. Sinó... no sé si tornaria...

En la darrera escapada, vaig llegir una història que em va agradar especialment. Us l'explico:

Diu que hi havia una vegada, que en una ciutat llunyana totalment enmurallada i aixecada sobre un gran turó, s'hi celebrava el mercat setmanal. Havien vingut mercaders, compradors, filòsofs, intel·lectuals, ramaders, artesans... Tota la ciutat es convertia per un dia en un mercat infinit. Sempre he pensat que per conèixer una ciutat, cal visitar quatre llocs claus: l'esglèsia o temple, la biblioteca, l'escola i el mercat. Quatre llocs on les persones fan les coses importants a la vida.

Diu que hi havia un captaire que mendicava pels carrers de la ciutat, demanant almoïna i no hi havia manera que ningú no li donés res. Just quan creuava la cruïlla entre el carrer de la biblioteca i la del temple, un viatjant d'enorme estatura, i amb un barret que li cobria el seu rostre fosc, es va aturar davant d'ell i després de mirar-lo de dalt a baix fixament, va treure dues monedes de la seva bossa i li va donar. El captaire, en veure els diners es va inflar d'alegria per dins i agraït es va fer fonedís i es va perdre entre l'entortolligat mercat.

Va voler la fortuna i la casualitat, que hores més tard, el viatjant es va tornés a trobar amb el captaire, que passejava més feliç que un jínjol. Al veure la seva alegria, no va poder resistir aturar-lo i li va preguntar:

- En què has gastat les monedes que et vaig donar? Com és que estàs tan content? Se't veu igual de pobre que abans, a què es deu tanta alegria?

I el pobre, sobtat per aquella pregunta, li respongué:

- Doncs... amb una moneda, m'he comprat pa, per poder viure, i amb l'altra m'he comprat una flor... per tenir un “per què” viure.

Adaptació
Santi López-Villa